

Hội Ái Hữu Nguyễn Đình Chiểu & Lê Ngọc Hân Mỹ Tho

4555 University Ave San Diego, CA 92105-USA

Phone: 619-584-7568-Fax: 619-284-9822

Website 1: ndclnh.tripod.com - Website 2: saigonline.com/ndclnh

Email: vinhngo2000@yahoo.com

Xuân Ất Dậu, 2005

Tháng 2, những nụ hoa xuân nở rộ, thời tiết ấm áp hơn tại vùng Nam California. Buổi sáng thức dậy, cái lạnh của những ngày chớm Xuân gợi nhớ biết bao kỷ niệm của ngày Tết Việt Nam từ trước những năm 1975. Nhắm mắt lại như nhìn thấy cả thành phố Mỹ Tho đang đón Tết. Tết đến trong các xóm lao động qua các bài hát về Xuân được phát ra từ một cái radio nhỏ, đến các khu phố khang trang với những chậu hoa mai, lan, cúc, thược dược. Những đêm chợ Tết thật đông người đi mua sắm. Ở trường học, không khí không kém phần rộn ràng. Học sinh tụ tập lại trong lớp để ăn Tết: chỉ với những chai nước ngọt, những cái bánh, những bài hát được trình bày rất dễ thương, thường là vụng về, lúng túng với phần phụ họa của cả lớp. Hoặc chỉ với một cây đàn hay tiếng vỗ tay làm nhịp đệm. Người hát xong, coi như đã làm được một công trình to lớn, người nghe như muốn ghi lại những âm thanh này, để rồi sau 30 năm, những tiếng hát đó lại vỡ ra thành kỷ niệm. Nhắm mắt lại như nhìn thấy bước chân của những Cô Cậu học trò nhỏ, tay ôm từng chồng báo Tết, đến từng lớp học. Ngoài mặt thì cười tươi lắm, nhưng trong lòng nhịp đập của trái tim như muốn vỡ tung lòng ngực. Có thể đây là lần đầu tiên một Nam sinh Nguyễn Đình Chiểu đến tận lớp học của Cô Nữ sinh Lê Ngọc Hân hoặc ngược lại. Những tiếng cười vu vơ, những ánh mắt nhìn nhau Người cho và người nhận như tìm thấy một ẩn ngữ nào đó, mà chỉ có người trong cuộc mới cảm nhận được. Có thể sau cái Tết này, một chuyện tình học trò thật lãng mạn là chủ đề bài viết cho tờ báo Tết năm sau. Ngày nay khi Tết đến, Thầy Cô và các Cựu Học Sinh đang sống ở các Quốc Gia bên ngoài Việt Nam tìm lại

trong trí nhớ những hình ảnh thân quen ngày nào, bây giờ chỉ còn là kỷ niệm.

Tết đến, như một thông lệ, Hội Ái Hữu NDC & LNH gửi quà Tết về thăm các Thầy Cô còn ở lại Việt Nam như một lời biết ơn chân thành. Đồng thời cũng gửi tặng những phần quà cho các học sinh nghèo nhưng hiếu học. Giá trị của mỗi phần quà không nhiều, nhưng thể hiện được tấm lòng của người đi xa luôn nhớ về các khó khăn mà người còn ở lại đang chịu đựng.

Qua Tết, Hội AH chúng ta chuẩn bị cho buổi gặp mặt để bầu lại Ban Chấp Hành vào ngày 5 tháng 6, 2005. Sau đó, thực hiện Đặc San 2005 đề "trình làng" vào dịp ra mắt Tân Ban Chấp Hành vào tháng 8, 2005. Chúng tôi rất mong được quý Thầy Cô và các Anh Chị CHS khắp nơi cùng về tham dự đông đủ hai buổi gặp mặt này và đóng góp bài vở cho Bản Tin và Đặc San.

Cuối năm 2004, một tin không vui đến với mọi người, cơn động đất và sóng thần làm thiệt hại rất nhiều về nhân mạng và vật chất. Qua email hoặc bằng điện thoại liên lạc, chúng tôi biết rằng rất nhiều CHS NDC & LNH đã tích cực đóng góp vào quỹ cứu trợ trong cộng đồng cho các nạn nhân.

Khi quý vị và các Anh Chị nhận được Bản Tin này, mùa Xuân Ất Dậu đang đến thật gần, thay mặt cho Hội Ái Hữu Nguyễn Đình Chiểu và Lê Ngọc Hân, chúng tôi xin kính chúc quý Thầy Cô, Quý Anh Chị Cựu Học Sinh và gia đình thật nhiều **Sức Khỏe, Bình An, Hạnh Phúc, Thành Công và May Mắn trong Cuộc Sống.**

Trân trọng,

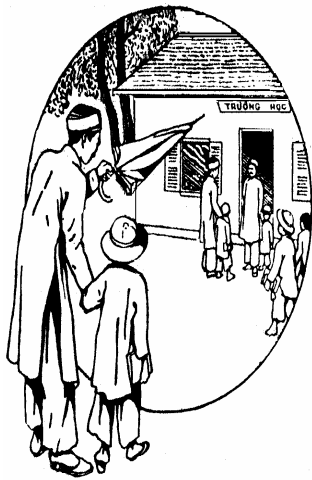
Ngô Ngọc Vĩnh

HỦ TIẾU MỸ-THO

Huỳnh Quốc Minh (Germany)

Nhớ lại vào cuối thập niên 50,lúc đó tôi khoảng 11,12 tuổi,bến xe đò đi các tỉnh khác còn ở tại chợ Mỹ-Tho,bên hông xã Điều-Hòa ngay cổng phía sau trường trung học Nguyễn Đình-Chiều.Bến xe chỉ đông người và náo nhiệt nhất từ sáng sớm cho tới khoảng ba giờ chiều.Chùng sáu giờ tối là hầu hết xe đò đều rời bến,chỉ còn neo lại vài chiếc lẻ tẻ vì nhà xa nên lơ xe ban đêm phải ngủ giữ xe.Những chiếc còn ở Mỹ-Tho thì tài xế đánh xe về nhà nghỉ,sáng sớm hôm sau chạy ra lấy tài.Bến xe buổi tối không vì thế mà vắng vẻ,điều hiu,nhiều gánh hàng rong và xe hủ tiếu,nước đá,nước mía,xe bán cốc ổi,khô,mực nướng ép...quy tụ xung quanh khu vực bến xe.Lâu lâu,Giáo-Hội Phật-Giáo Thống-Nhất địa phương cho tổ chức vài đêm thuyết pháp tại bến xe này và rất được đông đảo người dân Mỹ-Tho hưởng ứng nồng nhiệt.

Trên lề dọc theo hàng rào sắt xã Điều-Hòa,có những kiosque buôn bán phục vụ cho khách đi đường,nhưng tôi chỉ thích nhất là quán phở Bắc mang bảng hiệu nhỏ treo lơ lửng rất khiêm nhường : *Tư Phở* ở gần góc đường Lê Lợi.Sở dĩ tôi biết quán này là do mấy chị tôi thỉnh thoảng buổi sáng dẫn tôi đến đây ăn.Quán phở này phải công nhận là ngon tuyệt và chỉ bán từ sáng sớm cho đến trưa là nghỉ.Sau này,vì nhu cầu xe cộ ngày càng nhiều hơn nên bến xe được dời ra trên giếng nước một đồi,nhường chỗ cho ngôi chợ Hàng Bông bán trái cây được xây cất lên.Lúc đầu,chị em tôi cũng thấy buồn buồn vì quán *Tư Phở* đã dẹp mất.Sau đó tôi phát hiện được quán này là vì tôi nhận dạng được ông chủ quán có cái...thẹo to ở một bên thái dương mà hầu như lúc nào tôi cũng thấy ông đứng nấu phở.Quán đã dời ra dãy phố lâu hai tầng vừa kiên thiết xong nằm ngay mặt lộ,đối diện là bến Bến Xe Mới.Trước đây quán *Tư Phở* trông chật hẹp và xập

xệ,sau vài năm làm ăn khá khá thì tiệm phở rộng rãi,khang trang và sạch sẽ nay được đổi tên lại là *Hy-Lạp* với cái bảng hiệu lớn chữ đỏ thật oai.Đúng ra thì tiệm phở phải dùng loại bánh phở bản to,ướt và mềm,nhưng phở *Hy-Lạp* thì lại nấu với *Hủ Tiếu Mỹ-Tho* ăn không chỗ nào chê được,nhất là nước súp được pha chế có mùi thơm ngon hết sức đặc biệt mà không nơi nào sánh bằng,nên tiệm lúc nào không những có nhiều khách vắng lại mà còn đông khách quen thuộc vào buổi sáng từ các khu phố khác trong thành phố đến ăn.Trên mỗi bàn bên trong lẫn vài bàn phía ngoài luôn được bày sẵn những hủ nhỏ và đĩa đựng các thứ như nước mắm,tương ngọt,tăm xía răng,chanh,ớt hiểm,ớt sừng trâu xắt xéo mỏng,ngò tây,rau quế, giá sống,chanh...Thỉnh thoảng có những khách đang ăn ngon miệng lại kêu một chén mở gàu hay nạm,gân hoặc củ cải để ăn thêm một cách ngon lành,vừa ăn vừa suýt xoa bởi nước súp nóng và ớt cay lẫn trời nóng nực bên ngoài.

Sau khi Bến Xe Mới được thành lập,“giang sơn” của đoàn xe lô Minh-Chánh chạy tuyến Sài-Gòn Mỹ-Tho và ngược lại được phân phối ở góc phải khi từ phía giếng nước vừa quẹo vào bến xe.Kế bên quầy bán vé có một xe hủ tiếu,nhưng hủ tiếu,mì và hoành thánh nơi này ăn chỉ được thôi chứ không ngon lắm !

Nếu nói đến quán và xe hủ tiếu ở Mỹ-Tho lúc bấy giờ thì nhiều vô số kể.Mỗi một góc chợ,khu phố đều thấy nhan nhản “đóng đò”,nói chung thì chỗ nào ăn cũng tương đối ngon hết.Tuy nhiên,có vài nơi ngon đặc-biệt,ngon đến nỗi đã vang danh khắp nơi thành : *Hủ Tiếu Mỹ-Tho* mà mãi cho đến ngày nay,có nhiều tiệm ăn ở hải ngoại vẫn mượn “đầu heo” *Hủ Tiếu Mỹ-Tho* để “nấu cháo” cho tô hủ tiếu của mình.

Gia đình chú thiêm bà con của tôi ở bên sông gần xóm Đập Đá trước năm 1975 là lò sản xuất hủ tiếu nổi tiếng lớn nhất Mỹ-Tho.Hồi nhỏ,tôi thường qua chơi với mấy đứa con của chú thiêm,luôn tiện xem công nhân bên này nấu,vớt,phơi và cắt hủ tiếu bằng máy thấy cũng thích thú lắm ! Mỗi lần đi về,thiêm đều lấy giấy báo gói cho tôi cả bao hủ tiếu mới ra lò,nói là mang về để mẹ tôi xào cho cả nhà ăn.

Đặc điểm của *Hủ Tiếu Mỹ-Tho* là cọng nhỏ,khô,dai,hương vị hơi chua,mang nét đặc trưng không lẫn với hủ tiếu ở một nơi nào khác.Những quán hủ tiếu thật ngon ở Mỹ-Tho kể ra không nhiều.Thường thì nơi nào bán hủ tiếu đều có kèm theo mì và hoành thánh.Bên cạnh đó còn có một xe nước đá để giải khát.Có khi khách ăn hủ tiếu với mì hoặc không ăn hủ tiếu mà chỉ ăn mì hay hoành thánh với mì.Nhưng dù sao thì hủ tiếu vẫn luôn được thiên

hạ ụa chuộng nhiều hơn. Hoàn thánh được xem là ngon, ngoài da bao phải mỏng và giòn, thịt nạc băm bọc bên trong ướp cho thơm cần trộn thêm ít mỡ, nếu có pha lẫn thêm thịt cua nữa thì ăn khỏi chê !

Mì ngon có tiếng lâu đời ở Mỹ-Tho phải kể là tiệm Phánh-Ký gần bót cảnh sát đầu cầu quay phía bên Chợ Cũ. Sợi mì vàng óng lớn và nhỏ hai loại do chính chủ nhân làm ăn phải nói là “hết xây”. Lúc nhỏ, khi tôi còn học chữ Tàu ở trường tiểu học Sùng-Chánh gần đó, ông hiệu-trưởng rất “mê” mì của tiệm Phánh-Ký. Tôi là học trò “cung” nên thỉnh thoảng “được” ông sai...cầm tô sang Phánh-Ký mua mì và gói thuốc Basto bao xanh ở tủ thuốc hút của người bán lẻ trước

tiệm. Mỹ-Tho có mì Phánh-Ký, còn bên Cần-Thơ đối diện với rạp hát Minh-Châu gần chợ thì mì của tiệm Khung-Ký cũng “oanh liệt” ở miền Tây-Đô. Sau này kể tiệm hủ tiếu mì Phánh-Ký phía trong lề đường, có xe hủ tiếu của chú Phúc cũng “nổi đình, nổi đám” không kém nhờ hủ tiếu có đặc điểm là sườn chéo chặt ra từng khúc nhỏ, tôm khô được chấy với mỡ rất giòn và thật thơm ngon. Song song đó, đầu mặt với hiệu Phánh-Ký còn có tiệm phở, hủ tiếu bò kho Đồng-Thanh nấu ăn cũng khá và rất đông khách. Từ khi có hai “đại hiệp” này xuất hiện, tiệm Phánh-Ký ế khách thấy rõ. Tuy nhiên, tiệm này “sống được” là nhờ còn khá nhiều khách trung thành vẫn chưa quên được cọng mì ngon tại đây. Cạnh xe hủ tiếu của chú Phúc là một tiệm nước lớn lâu đời có bán mì, hủ tiếu, Dim-Sum như bánh bao, há cảo, xíu mại... Tiệm này hầu như mỗi buổi sáng đều đông khách quen thuộc ngồi từng nhóm nhỏ đầy những bàn bày ra phía trước cửa để tán gẫu, bàn chuyện làm ăn, ép phe, đoán số đề, cá độ đá gà hay hút thuốc nhìn xe cộ dập dìu qua lại. Đa số chỉ uống cà phê mà thôi. Họ rất lớn tiếng và xem thiên hạ xung quanh như không có, thỉnh thoảng lại còn chửi thề và cãi vã nữa. Bởi thế, giới dân chơi Mỹ-Tho đặt tên cho ngã tư gần đó là “Ngã Tư Quốc-Tê”, vì nơi đây thường tập trung nhiều thành phần xã-hội phức tạp, nhất là khi trời về đêm.

Ở ngoài dãy bar bờ sông đường Trung-Trắc đối diện xéo với tiệm kem Mỹ-Duyên thì có quán hủ tiếu Xường “đóng đố”. Quán này thật ra chỉ “có tiếng mà không có miếng” của giới trẻ người Hoa thường đi

chơi ban đêm...đói bụng tụ tập đến ăn uống, trong đó có tôi, chớ dân ăn mì, hủ tiếu sành điệu ít khi tới đây. Còn trong lãnh địa chợ Hàng Bông, ngoài tiệm nước bán cà phê, hủ tiếu ở góc đường phía cổng sau trường Nguyễn Đình-Chiều không đáng kể thì ở khoảng giữa dải phố có tiệm bán hủ tiếu rất nổi tiếng Hưng-Ký của ông chú và bà thím tôi. Tiệm này buổi sáng luôn có đầy khách ngồi ra tới những bàn bên ngoài, nhiều người đến ăn đôi khi sốt ruột phải đứng...nhìn đồng hồ đeo tay mà đợi bàn trống.

Chiếc xe nấu được đặt ngang phía trái tại cửa ra vào. Nước lèo ở đây nấu thơm ngọt rất đặc biệt không nơi nào ngon hơn. Một tô hủ tiếu hay mì trước khi bung ra cho khách đều được múc chừng 1/3 vá to thịt nạc băm ướp rất ngon vào

một cái tô cạn đầy, sau đó gạn một vá đầy nước lèo thật nóng đã nấu bằng xương heo, khô mực, tôm khô

được cho vào tô rồi dùng vá đập nhẹ để thịt băm rời ra, liền sau đó đổ ngay vào tô hủ tiếu đã làm sẵn phủ đầy trên mặt nào : phèo, tôm khô chấy, tép mỡ, gan heo, thịt xá xíu xắt mỏng, ngò Tây, hành, cái bắc thảo. Giá một tô hủ tiếu và mì ở tiệm này đắt hơn các nơi khác một ít, nhưng vẫn luôn được đông người đến ăn. Thực khách của tiệm này đa số là giới thương gia và công chức..... (Vi số trang BT có giới hạn, toàn bài viết sẽ đăng lại trong Đặc san 2005)

Kính mời Quý Thầy Cô và các Anh Chị CHS đến dự buổi gặp mặt để bầu lại Ban Chấp Hành Hội AH CHS/NDC & LNH.

Thời gian: Chúa Nhật ngày 5 tháng 6 năm 2005 từ 11:30 sáng đến 1:30 trưa,

Địa điểm: Tại một nhà hàng Buffet , vùng Orange County, CA.

Để tiện việc sắp xếp và đặt nhà hàng, xin vui lòng liên lạc với chúng tôi bằng điện thoại, thư từ hoặc email ghi trong Bản Tin, chậm nhất là ngày 10 tháng 5, 2005

TÓC NGẮN

Hồi nhỏ , bắt chước chị Hai, tôi để tóc dài . Nhìn trong gương, mái tóc dài coi cũng được . Mái tóc theo tôi suốt thời trung học, đại học, như vật bất ly thân – một chút nên thơ, một chút thi vị , một chút gia tài không cần vốn .

Vượt biên, mái tóc trôi bồng bênh tới đảo . Nhìn trong gương, mới có mấy ngày bão biển, tôi già như bà ngoại . Chợt nhớ Mẹ quặn lòng . Nhớ tóc Mẹ pha sương , mỗi trưa gội đầu Mẹ ngồi phoir tóc . Tóc Mẹ bay ngoài sân nắng .

Tới Mỹ, gởi hình về cho Mẹ , Mẹ xem rồi bảo: “Cắt tóc ngắn đi con, tóc dài coi buồn quá ! ”. Nghe lời Mẹ, tôi cắt đi mái tóc như đứt lià một phần thân thể .

Thời gian, thời gian trôi .

Mẹ già , Mẹ già thêm .

Mẹ khó khăn trong chuyện gội đầu , bới tóc .

Thơ Mẹ viết cho tôi : “ Mẹ cắt tóc rồi, bây giờ tóc Mẹ ngắn lắm. ” . Tôi biết Mẹ yếu .

Mùa Đông đang tàn .

Sắp sang Xuân Ất Dậu .

Cám ơn Trời Phật đã cho tôi còn liên lạc được với Mẹ Tết này, để mừng tuổi Mẹ và để hỏi Mẹ rằng :” Khi mình cắt đi mái tóc dài, là một lần đời mình đổi khác, phải không Mẹ ? “.

Uyên Nhã (Nevada)

ĐẶC SAN 2005 của Hội Ái Hữu CHS

Nguyễn Đình Chiểu & Lê Ngọc Hân

Dự trù ấn hành vào tháng 8/2005.
Ban thực hiện mong đón nhận các sáng tác, bài viết của Quý Vị và các Anh Chi.

Bài viết gởi về địa chỉ trong Bản Tin hoặc email: vinhngo2000@yahoo.com

Thời hạn nhận bài:

Từ nay đến ngày 30 tháng 5 năm 2005.

GÓC "ÀNH XƯA"

Trong bài viết "Tôi Đi Dạy", trong Đặc San 2004, Cô Đặng Vũ Thị Quy viết về những chuyến đi du khảo cùng với học sinh để xem xét thực vật chung và sinh môi của kinh rạch Mỹ Tho và vùng phụ cận. Tấm hình được chụp trên chiếc tàu chèo nơi Cồn Tân Lọng, gần 40 năm trước

"Miền Bắc là nơi tôi sinh ra, Saigon là nơi tôi lớn lên, Mỹ Tho là nơi tôi bước vào cuộc sống. Hai nơi trên không cho tôi hình ảnh sâu đậm của quê hương bằng Mỹ Tho".(Đặng Vũ Thị Quy, Canada "Tôi Đi Dạy", Đặc San 2004)

